

herfor, vil jeg betvivle, indtil jeg hører det. Der siges fremdeles: „ligesom det ogsaa kan paalægges ægte Børn i Trængstilsælde at understøtte deres Forældre og uægte Børn deres Moder“. Det følger af sig selv, at dersom Mand og Hustru bleve stilledes lige med Hensyn til Forsørgelsespligten, skulde de uægte Børn paa samme Vis være forpligtede til at understøtte ikke blot Moderen, men ogsaa Faderen i Trængstilsælde. Det sidste Punktum i Stykket forstaar jeg unegtelig, ikke rigtig, og jeg vilde gjerne have Dplysning, om, hvad Meningen er dermed. Der staar nemlig: „Forpligtelsen hviler først paa Hustruen og derefter paa de øvrige af de nævnte Paarørende“. Det er mig ikke klart, hvad det er for en Forpligtelse, og hvilke Paarørende det er, der tænkes paa. Der er Tale om, at Forældre have en Forpligtelse til i Trængstilsælde at understøtte deres Børn udover det 18de Aar. Er Meningen nu den, at denne Forpligtelse først hviler paa Hustruen og bagefter paa Manden? Det fremgaar ikke af Sammenhængen, men hvis det er Meningen, forekommer det mig at være aldeles urimeligt saaledes at sondre mellem Hustruens og Mandens Forpligtelse, saalænge Egtetabet opretholdes. Hvem „de øvrige af de nævnte Paarørende“ ere, har jeg ikke kunnet finde, og derom vil jeg derfor gjerne have Dplysning. Naar der er nævnt, at „Bidraget fordeles paa disse efter deres størrelse eller mindre Evne“, fremgaar det ikke klart, hvem man mener med „disse“, om Meningen er, at Hustruen og Manden skulde yde forskjelligt Bidrag til deres i Egtetabet fødte Børn, naar disse komme i Trængstilsælde. I § 21 findes, som allerede af den foregaaende Tale omtalt, en Bestemmelse, der viser, hvorledes man med den største Omhu og under stor Straf søger at faae godtgjort Barnets Fødested, som er det Sted, der skal lægges til Grund for Barnets Forsørgelsesret. Det bliver der under temmelig stor Straf paalagt de Vedkommende, der føre Kommunens Kirkebøger, at gjøre dette med den største Samvittighedsfuldhed og Omhu, og dette kan naturligvis kun billiges. Men der gjøres dog en eneste Undtagelse, idet der i sidste Punktum siges: „de i nærværende Paragraf indeholdte Bestemmelser komme ikke til Anvendelse, forsaavidt angaar Fødsler paa den fgl. Fødselsstiftelse af Hemmelig-

fødende“. Medens man altsaa over hele det øvrige Land er meget omhyggelig for at faae bestemt, hvor Barnets Fødested er, og altsaa ogsaa, hvem Barnefaderen er, og hvad dermed staar i Forbindelse, er der et Sted i Danmark, hvor man opretholder Noget, som er helt forskjelligt deraf. Jeg mener, at den Bestemmelse ikke burde findes i dette Forslag, eller rettere der maatte findes en Bestemmelse i dette, der gik ud paa at have det Hemmelighedsstræmmeri, der indtil Dato er blevet opretholdt paa den fgl. Fødselsstiftelse i Kjøbenhavn. Det er jo aabenbart en Begunstigelse for de Bedrøftede i Samfundet, for dem, som have Penge iommen. De, som have Naad til at sende de Kvinder, de i Reglen have forført, derhen for at føde, kunne jo faae Hemmelighedens Slør lagt over deres forargelige Forhold, naar de blot have Penge, og derved slippe for den Stam, som det vil være at blive indtegnet i Kirkebøgerne som Barnefader. Jeg haaber, at vi snart maatte være komne saa vidt, at vi ikke blot forarges over, at man opretholder en saadan Bestemmelse, men ogsaa hurtig blive enige om, at der maa og bør gjøres Ende derpaa jo før jo hellere. Jeg veed godt, at der er sagt forskjelligt til Forsvar for dette Hemmelighedsstræmmeri, men til syvende og sidst ender det dog bestandig i en Bestræbelse for at finde en Udvei for dem, der have Penge, til paa denne Maade at dække over deres Stam. Dette gjælder selvfølgelig i lige Grad Mænd og Kvinder. — Medens jeg endnu har Ordet, skal jeg kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til § 38. Det hedder i Slutningen af denne Paragraf: „Ingen Trængende kan vægre sig ved at lade sig forørges udenfor den forsørgelsespligtige Kommunes Grændser ved dennes Foranstaltning“ og fremdeles; at: „vægrer den Trængende sig ved at lade sig anbringe i en Forsørgelsesanstalt, kan Fattigbestyrelsen forlange Politiets Bistand til hans Anbringelse der.“ Der er her ikke gjort nogen Forskel mellem værdige og ikke værdige Trængende. Jeg kan godt indse, at der kan findes Individer, overfor hvem det kan være fornødent at forlange Politiets Bistand for at faae dem anbragte paa Fattiganstalter, og i saa Tilfælde ogsaa for at faae dem anbragte udenfor Kommunens Grændser, men jeg kunde dog ønske, at der her maatte blive gjort no-